

PRESUDA SUDA

19. lipnja 1973.(*)

„*Contributo ente nazionale per la cellulosa e per la carta*”

U predmetu 77/72,

povodom zahtjeva koji je na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u Sudu uputio Pretore di Conegliano (Sud u Coneglianu, Italija) u postupku između

Carminia Capolonga, vlasnika poduzeća istoga imena, iz Bassana del Grappe,

tužitelj u glavnom postupku,

i

Azienda Agricola Maya, Pieve di Soligo,

tuženik u glavnom postupku,

radi prethodne odluke o tumačenju članaka 13., 30., 86. i 92. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, R. Monaco i P. Pescatore, predsjednici vijeća, A. M. Donner (izvjestitelj), H. Kutscher, C. Ó. Dálaigh i M. Sørensen, suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Rješenjem od 20. studenoga 1972., koje je tajništvo Sudu zaprimilo 27. studenoga 1972., Pretore di Conegliano (u daljnjem tekstu: sud koji je uputio zahtjev) uputio je Sudu na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u nekoliko pitanja o tumačenju članka 92. stavka 1., članka 13. stavka 2., članka 30. i članka 86. Ugovora.
- 2 Iz spisa proizlazi da je, budući da je sporni račun kao objašnjenje stavke „pristojba ENCC” (Ente nazionale per la cellulosa e per la carta) sadržavao riječi „pristojba ENCC obračunana na vrijednost gore opisanih proizvoda podrijetlom iz Savezne Republike Njemačke”, sud koji je uputio zahtjev postavio je ova pitanja smatrajući da je riječ o financijskom davanju koje se obračunava na ambalažu podrijetlom iz države članice prilikom njezina uvoza u Italiju.

- 3 Sud koji je uputio zahtjev osobito je smatrao potrebnim dobiti odgovore na pitanja treba li spornu pristojbu smatrati davanjem s istovrsnim učinkom kao carine u smislu članka 13. stavka 2. Ugovora, treba li zabranu dodjele potpora određenu člankom 92. stavkom 1. Ugovora smatrati izravno primjenjivom, može li ubiranje posebnih pristojbi na proizvode uvezene iz drugih država članica predstavljati mjeru s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja uvoza, koja su zabranjena člankom 30. Ugovora, i, naposljetku, može li korištenje sredstava prikupljenih na ime pristojbe na uvoz proizvoda iz drugih država članica za financiranje djelatnosti javnopravnog subjekta predstavljati povredu članka 86. Ugovora.

Prvo i drugo pitanje

- 4 Ovim se pitanjima pita ima li odredba članka 92. stavka 1. Ugovora izravan učinak u unutarnjem pravnom poretku država članica tako da se na nju moguće pozivati pred nacionalnim sudovima.
- 5 Za potrebe tumačenja prvi stavak članka 92. nije moguće razmatrati samostalno, nego u okviru cjelokupnog sustava uspostavljenog člancima 92. do 94.
- 6 Dok se za projekte kojima se uvode nove potpore ili mijenjaju one postojeće zadnjom rečenicom članka 93. stavka 3. uspostavljaju postupovna mjerila koja mogu prosuđivati nacionalni sudovi, isto ne vrijedi za postojeće sustave potpora iz članka 93. stavka 1.

Što se tiče tih potpora, svrha odredbi članka 92. stavka 1. jest proizvoditi učinak u pravnim porecima država članica tako da se na te odredbe moguće pozivati pred nacionalnim sudovima ako su potpore bile konkretizirane aktima opće primjene predviđenima člankom 94. ili odlukama u pojedinačnim slučajevima predviđenima člankom 93. stavkom 2.

Treće pitanje

- 7 Pita se predstavlja li ubiranje financijskog davanja koje se obračunava prema vrijednosti proizvoda uvezenog iz druge države članice povredu članka 13. stavka 2. Ugovora ili nekog drugog pravila Ugovora kojim se zabranjuje ubiranje posebnih poreza na uvoz podrijetlom iz drugih država članica.
- 8 U nedostatku točnih informacija glede ciljeva, naravi i načina ubiranja sporne pristojbe, treba precizirati da u izvršavanju ovlasti koje su mu dodijeljene člankom 177. Sud, budući da se treba ograničiti na tumačenje predmetnih odredbi prava Zajednice, ne može ispitivati pravne akte i odredbe nacionalnog prava, zbog čega postoji opasnost da će odgovor tek nepotpuno odgovarati okolnostima slučaja.
- 9 Člankom 13. stavkom 1. predviđeno je da se na dan stupanja na snagu Ugovora uvozne carine, koje su na snazi među državama članicama tijekom prijelaznog razdoblja, postupno ukidaju u skladu s člancima 14. i 15.

Članci 14. i 15. sadrže u tu svrhu potrebne odredbe kako bi do kraja prijelaznog razdoblja nestale sve uvozne carine među državama članicama.

Članak 13. stavak 2. dopunjuje članak 13. stavak 1. jer određuje da se davanja s istovrsnim učinkom kao uvozne carine koja su na snazi među državama članicama postupno ukidaju tijekom prijelaznog razdoblja.

- 10 Tako se odredbama koje se odnose na ukidanje carina među državama članicama, koje tvore odjeljak 1. poglavlja 1. naslovljenog „Carinska unija”, ostvarenje ciljeva iz članka 9. Ugovora treba osigurati do kraja prijelaznog razdoblja.

Iako te odredbe omogućavaju određene prilagodbe i odstupanja tijekom prijelaznog razdoblja, iz njihova teksta proizlazi da takve carine i poreze u svakom slučaju treba posve ukinuti najkasnije do kraja navedenog razdoblja.

- 11 Dakle, članak 13. stavak 2. sadrži, u pogledu svih davanja s istovrsnim učinkom kao carine, za vrijeme najkasnije od kraja prijelaznog razdoblja jasnu i preciznu zabranu ubiranja navedenih davanja. Ta zabrana ne predviđa nikakav pridržaj kojim bi se državama dopustilo da njezinu provedbu podrede pozitivnoj mjeri unutarnjeg prava ili intervenciji institucija Zajednice.

Ta je zabrana po samoj svojoj naravi prikladna proizvoditi izravne učinke u pravnim odnosima između država članica i njihovih subjekata.

- 12 Ta se zabrana odnosi na svaki porez koji se plaća prilikom ili zbog uvoza i koji zato što se obračunava posebno na uvezeni proizvod a ne i na sličan domaći proizvod, što podiže cijenu proizvodnje uvezenog proizvoda, ima na slobodno kretanje roba isti ograničavajući učinak kao i carina.

Čak i novčana davanja namijenjena financiranju djelatnosti agencije javnoga prava mogu predstavljati davanja s istovrsnim učinkom u smislu članka 13. stavka 2. Ugovora.

S druge strane, financijska davanja koja su dio općeg sustava unutarnjeg oporezivanja koji sustavno obuhvaća domaće i uvezene proizvode prema istim kriterijima ne smatraju se davanjima s istovrsnim učinkom.

- 13 Pri tumačenju pojma „davanje s istovrsnim učinkom kao uvozna carina” u obzir treba uzeti namjenu obračunanih financijskih davanja.

U stvari, kada je takvo financijsko davanje ili doprinos namijenjen isključivo potpori djelatnosti od kojih korist imaju samo oporezovani domaći proizvodi, iz toga može proizaći da opći doprinos koji se obračunava prema istim kriterijima na uvezeni i domaći proizvod ipak za prvoga predstavlja dodatno neto financijsko davanje, dok za drugoga stvarno predstavlja izravnaje za prethodno primljene pogodnosti ili potpore.

- 14 Prema tome, doprinos koji je dio općeg sustava unutarnjeg oporezivanja i koji se sustavno primjenjuje na domaće i uvezene proizvode prema istim kriterijima može ipak predstavljati davanje s istovrsnim učinkom kao uvozna carina kada je svrha takvog doprinosa isključivo podupirati djelatnosti od kojih korist ima samo oporezovani domaći proizvod.

Četvrto i peto pitanje

- 15 Budući da su ta dva pitanja očito dopunska, zbog prethodnih je razmatranja njihovo ispitivanje suvišno.

Troškovi

- 16 Troškovi vlade Talijanske Republike i Komisije Europskih zajednica, koje su podnijele očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte,

saslušavši izvješće suca izvjestitelja,

saslušavši usmena očitovanja tužitelja u glavnom postupku, vlade Talijanske Republike i Komisije Europskih zajednica,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, osobito njegove članke 13., 14., 15., 92., 93. i 94.,

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda Europske ekonomske zajednice, osobito njegov članak 20.,

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD,

u odgovoru na pitanja koja mu je rješenjem od 20. studenoga 1972. uputio Pretore di Conegliano (Sud u Coneglianu), odlučuje:

Doprinos koji je dio općeg sustava unutarnjeg oporezivanja i koji se sustavno primjenjuje na domaće i uvezene proizvode prema istim kriterijima može ipak predstavljati davanje s istovrsnim učinkom kao uvozna carina kada je svrha takvog doprinosa isključivo podupirati djelatnosti od kojih korist ima samo oporezovani domaći proizvod.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 19. lipnja 1973.

[Potpisi]

* Jezik postupka: talijanski